

Skrekkfølelsen

Det hele begynte en tidlig morgen et sted langt oppe i fjellheimen, Solen sto lavt på himmelen og skapte et nydelig rødskjær rundt oss. Det var den perfekte dagen å starte en ekspedisjon på og humøret var på topp. Vi spente skia og la ut på det vi trodde skulle bli den fineste ekspedisjonen hittil.

Vi ruslet innover den hvitbelagte fjellheimen. Etter mange timer startet den bratte stigningen opp til neste platå. Det var der opp vi skulle slå leir for natten og den første ekspedisjonsdagen gikk mot slutten. Stigningen var tung, men landskapet rundt oss strålte så fint i vårsola at det ga oss tonnevis av motivasjon.

Neste dag våknet jeg av et gedigent tordenskrall. Det gikk en strøm av frykt gjennom kroppen min. Vinden ulte som en sirene utenfor teltet og det var bare en mulighet: Det fine vårværet fra i går hadde blitt erstattet med en forferdelig uværstorm. Jeg visste at det bare var å legge seg igjen, for i vær som dette kunne man ikke fortsette turen.

Uværet fortsatte hele dagen og jeg slo ihjel tiden meg kortspill og søvn. Det ble tidlig mørkt så jeg krøp inn i den varme, myke soveposen og krysset alle fingrene for at det skulle bli bedre vær dagen etter.

Midt på natten hørte jeg et stort "BANG!". Jeg hoppet ut av soveposen og besvimte nesten av skrekk. Kroppen min bar en blanding av panikk og skrekk og jeg løp ut av teltet uten kontroll. Jeg frøs til en ispinne etter noen få sekunder og plutselig lå jeg på bakken. Jeg kunne ikke røre meg og jeg var helt alene ute i den mørke natten. Det var forferdelig. Vinden ulte som sirener. Tordenskrallet dundret. Det var snø overalt. Jeg kunne ikke føle kroppen min. Det eneste jeg tenkte var "Det er over". Situasjonen var ubeskrivelig og jeg ville bare gi opp. Jeg hadde ingen mulighet til å få kontakt med noe eller noen. Plutselig kom det et enda høyere tordenskrall. Lyden var så høy at jeg ville rive av meg ørene. I noen sekunder var jeg døv. Lyden svekket hørselen min og resten av kroppen var jo ikke til hjelp. Jeg trodde det var sluttet. Alt håpet mitt var ute helt til jeg så en skygge. Jeg tvang meg selv til å håpe det var sant. Var det kanskje noen her? Eller så jeg bare syner? Disse spørsmålene gnagde seg inn i kroppen min. Plutselig hørte jeg en stemme. Hva stemmen sa skjønnte jeg ikke, men at det var en stemme hvar jeg sikker på. Jeg samlet alle kreftene jeg hadde i den gjennomfryste kroppen min og prøvde å få ut en lyd. Resultatet ble bare et svakt ynk, men det var nok til å redde meg.

Personen med stemmen kom og de hadde tilkalt et ambulanshelikopter som fikk meg opp av bakken, varmet meg opp og reiste den lange veien hjem.

Denne ekspedisjonen var det skumleste jeg har opplevd, men det var en stor opplevelse. Den store skrekken var ny for meg og jeg lærte en MASSE. En nær-døden opplevelse gjør mye med et menneske og det kan jeg bekrefte. Jeg setter mye mer pris på livet og jeg skal nyte det ut så godt jeg kan!